

3. postna nedelja - leto A

Jezus in Samarijanka

Prišel je torej v samarijsko mesto, imenovano Sihár, blizu posesti, ki jo je Jakob dal svojemu sinu Jožefu. Tam je bil Jakobov studenec. Jezus je bil utrujen od poti in je kar sédel k studentu. Bilo je okrog šeste ure.

Tedaj je prišla neka žena iz Samarije, da bi zajela vode. Jezus ji je rekel: »Daj mi piti!« Njegovi učenci so namreč odšli v mesto, da bi nakupili hrano. Samarijanka mu je torej rekla: »Kako vendar ti, ki si Jud, prosiš mene, Samarijanko, naj ti dam piti?« (Judje namreč nočejo imeti stika s Samarijani.) Jezus ji je odgovoril in rekel: »Če bi poznala Božji dar in če bi vedela, kdo je, ki ti pravi: ›Daj mi piti,‹ bi ga ti prosila in dal bi ti žive vode.« Žena mu je rekla: »Gospod, nimaš s čim zajeti in vodnjak je globok. Od kod imaš torej živo vodo? Si mar ti večji kot naš oče Jakob, ki nam je dal ta vodnjak in je iz njega pil on sam, njegovi sinovi in njegova živina?« Jezus je odvrnil in ji rekel: »Vsak, kdor pije od te vode, bo spet žejen. Kdor pa bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikoli žejen, ampak bo voda, katero mu bom dal, postala v njem izvir vode, ki teče v večno življenje.« Žena mu je rekla: »Gospod, daj mi te vode, da ne bom žejna in ne bom hodila sem zajemat.«

Rekel ji je: »Pojdi in pokliči svojega moža in pridi sem!« Žena je odgovorila in mu rekla: »Nimam moža.« Jezus ji je rekel: »Dobro si rekla: ›Nimam moža; kajti pet mož si imela in ta, ki ga imaš zdaj, ni tvoj mož. To si prav povedala.« Žena mu je dejala: »Gospod, vidim, da si prerok. Naši očetje so častili Boga na tej gori, vi pa pravite, da je kraj, kjer ga je treba častiti, v Jeruzalemu.« Jezus ji je rekel: »Veruj mi, žena, da pride ura, ko ne boste častili Očeta ne na tej gori ne v Jeruzalemu. Vi častite, česar ne poznate, mi pa častimo, kar poznamo, kajti odrešenje je od Judov. Pride pa ura in je že zdaj, ko bodo pravi častilci častili Očeta v duhu in resnici. Prav takih častilcev si namreč želi Oče. Bog je duh, in kateri ga častijo, ga morajo častiti v duhu in resnici.« Žena mu je dejala: »Vem, da pride Mesija (kar pomeni Maziljenec). Ko pride, nam bo vse oznanil.« Jezus ji je rekel: »Jaz sem, ki govorim s teboj.«

Medtem so prišli njegovi učenci in se čudili, da je govoril z žensko, vendar mu nobeden ni rekel: »Kaj bi rad od nje?« ali »Zakaj govoriš z njo?« Tedaj je žena odložila vrč, odšla v mesto in pripovedovala ljudem: »Pridite in pogledjte človeka, ki mi je povedal vse, kar sem storila. Kaj, če je on Mesija?« Odšli so iz mesta in se napotili k njemu. Medtem so ga učenci prosili in govorili: »Rabi, jej!« On pa jim je rekel: »Jaz imam za jed hrano, ki je vi ne poznate.« Učenci so tedaj govorili med seboj: »Mar mu je kdo prinesel jesti?« Jezus jim je rekel: »Moja hrana je, da uresničim voljo tistega, ki me je poslal, in dokončam njegovo delo. Ali ne pravite vi: ›Še štiri mesece in žetev bo tu.‹ Glejte, jaz pa vam pravim: Povzdignite oči in pogledjte polja, da so bela, za žetev. Žanjec prejema plačilo in spravlja pridelek za večno življenje, da se bosta skupaj veselila sejalec in žanjec. V tem je namreč resničen izrek, da ›eden seje, drugi žanje‹. Poslal sem vas, da boste poželi, za kar se niste trudili. Drugi so se trudili, vi pa ste vstopili v njihov trud.«

Veliko Samarijanov iz tistega mesta je začelo verovati vanj zaradi ženinih besed: »Vse mi je povedal, kar sem storila.« Ko so Samarijani prišli k njemu, so ga prosili, naj ostane pri njih; in ostal je tam dva dni. Zaradi njegove besede jih je še veliko več začelo verovati. Ženi pa so govorili: »Ne verjamemo več zaradi tvojega pripovedovanja, kajti sami smo slišali in vemo, da je on resnično odrešenik sveta.« Jn 4,5-42

Dragi bralec, draga bralka foruma pridiga je nastala ob praznovanju 90 letnice mojega očeta. Ker imamo vsi očete in matere, je priložnost, da jo vsak prenese nase in pomisli, za kaj bi se zahvalil staršem in kako svoboden je pri preseganju svojih korenin.

Naj vas ne moti, ko svojega očeta vikam, tako je pač bilo zaradi posebnih okoliščin. Upam, da je kljub osebni noti tako splošna, da vabi k razmisleku vsakega. Vse dobro!

Jakobov studenec

Božja beseda je vedno živa in preseneča. Bog ve, kaj potrebujemo in nam daje v jed najprimernejše. Boga nam je danes naklonil odlomek o Jezusu in Samarijanki. Najprej se zavrti pogovor o Jakobovem studencu. Samarijanka je očitno ponosna na vodnjak, ki ga je izkopal oče Jakob, saj ponosno pravi Jezusu: *Si mar ti večji kot naš oče Jakob, ki nam je dal ta vodnjak in je iz njega pil on sam, njegovi sinovi in njegova živina?*

Samarijanka je ponosna na svoje prednike. Tudi mi smo ponosni na vas, dragi ata. Hvaležni smo vam, da smo lahko **pili iz globokega vodnjaka vaše vere in pokončnosti**. Ko sem razmišljal, za kaj bi se vam rad zahvalil, je gotovo na prvem mestu prav to, da smo ob vas lahko rasli in se čutili vedno povezane. Da ste z mamo ustvaril trden dom, izkopal vodnjak, iz katerega smo pili življenje. Ta vodnjak sta kopala skupaj z mamo, ker pa danes praznujemo z vami 90 let življenja, se bom ustavil pri tem, kar doživljam kot posebej vaš dar:

Delavnost Šele ko sem globlje stopil v pastoralno delo, sem opazil, da delavnost ni sama po sebi umevna. Da je lenoba vseh grdob grdoba, sem vedel že prej, da je tako razširjena pa ne. Čeprav smo se večkrat smejali na račun misli, ki jo je menda zagovarjal vaš ata: Da je treba delati iz veselja do dela, ter ugotavljali, da je to malo preveč idealistično, lahko danes z veseljem in hvaležnostjo rečem: Hvala, da ste nas naučil delati in nam dal veselje do dela. Mnogi, ki sem jih do danes srečal, so delo vedno doživljali kot muko in neprijetno dolžnost. Sam sem ob vas doživljal, da je delo nekaj lepega, nekaj, kar človeka bogati. No, zame ste pristna podoba Jožefa delavca. Iskrena hvala!

Vztrajnost Vsi smo kmalu razumeli, da vaše službeno delo, pa tudi osebno angažiranje ne rodi vedno takšnih sadov, kot ste si jih želeli. Kljub temu nisem nikoli dobil občutka, da ni vredno vztrajati. Vztrajal ste v svoji drži, v prepričanju v dobro, ki ste ga imel pred seboj. Vztrajnost je danes vse bolj redka krepost, vi ste nam jo dal in nam jo še vedno dajete. In v tej vztrajnosti se niste nikoli zlomil. Če ostanem pri podobi Jožefa, ste zame njegova podoba v vztrajanju v težkem in lepem. Hvala!

Ustvarjalnost Če lahko danes kot vaši otroci živimo polni idej in načrtov, raznih poskusov in iskanj, je to gotovo vaš dar. Živo mi ostajajo v spominu risbe novih modelov, ko ste pripravljali kolekcijo novih čevljev. Niste jih razkazoval, včasih sem kaj opazil. Vsi pa smo vedeli, da v iskanju rešitev ustvarjate tudi ponoči.

Nikoli vam ni manjkalo novih idej in rešitev ne doma ne v službi. Vaš duh ni počival, ampak je vedno ustvarjal. To je čudovit dar otrokom in verjamem, da je to tudi veliko veselje za vas, ko lahko pogledate nazaj in gledate na svojo ustvarjalno pot.

Vaša ustvarjalnost se je vedno kazala tudi v želji po znanju. Vedno vas žene, da preverjate svoje ideje v kakem leksikonu, vedno vas zanimajo nove stvari. Ustvarjalnost razumem kot čudovito sodelovanje s Stvarnikom, ki nam naroča, naj dopolnujemo stvarstvo. Hvala vam, da ste bil zvest Božjemu daru in hvala, da ste nam ga posredoval.

Malo za šalo, malo zares: Ker sem tudi pri mami ob 80 letnici izpostavil le tri stvari, naj tu končam z naštevanjem vaših kreposti.

Okrog vas smo sedaj zbrani 'Jakobovi potomci'. Z nami je Jezus, ki nam kot Samarijanki naroča: Naj sedaj pustimo vodnjak ob strani in prosimo njega, da nam bo dal piti žive vode. Iz vašega

vodnjaka smo potegnili največ, kar je bilo mogoče. Vedno je bil poln. Sedaj pa nas Jezus spodbuja, da se ne vrtimo več okrog Jakobovega vodnjaka, okrog doma, ampak naj gremo naprej. Želim, dragi ata, da bi bil ta Jezusov pogled vaše veselje in svoboda. Veselje, da ste prišel do tistega trenutka, ko nas pošiljate v svet in za nas lahko predvsem molite in vztrajate s svojim zgledom. Želim vam, da bi bil svoboden in se z mamno ne obremenjujeta za naše neumnosti. Vodnjak je bil vedno poln. Nismo bili žejni. Ob njem smo lahko zrasli, cilj pa je tam, kjer ga Bog postavlja vsakemu izmed nas. Usmerila sta nas v življenje, na nas pa je, da ga živimo. Bodita svobodna v pogledu na naša iskanja, zablode, žalosti in veselja.

Sedaj je za vse čas, o katerem govori Jezus: *Pride pa ura in je že zdaj, ko bodo pravi častilci častili Očeta v duhu in resnici*. Sedaj smo vsi odrasli, vsi smo poklicani, da častimo Boga v duhu in resnici. Kaj je ta duh? To je duh Božje besede. Papež nam je ravno ta teden prisrčno naročil: Berite Sveto pismo vsak dan! Živite iz Božje besede. Nosite s seboj droben Evangelij! Poslušajte Božjo besedo. To je vaša hrana. Če povežem z današnjim evangelijem, lahko rečem: To je vodnjak odraslih otrok. To je naša naloga, dragi Jakobovi potomci!

Častite Očeta v resnici! Hvala ata, da smo dobili vse, kar potrebujemo, da bi iskali resnico in v Njej častili Očeta. Kaj potrebujemo in kaj smo prejeli? Dokopati se vedno znova do resnice, je garanje, je trdo delo. Dal ste nam zgled trdega dela, hvala vam! Pot do resnice ni ravna in ni jasna, potrebno je vztrajanje tudi v preizkušnjah. Hvala za vašo vztrajnost! Resnica ni otroška risanka, niti knjiga na polici, resnica se razkriva vedno drugače, potrebna je ustvarjalnost, da jo odkrijemo. Dal ste nam ustvarjalnost, hvala!

Tu smo torej, ob globokem vodnjaku, za kar smo vam hvaležni.

Tu smo na gori, ko nam Jezus ponuja nov izziv, da častimo njegovega Očeta v duhu in resnici. Bodimo zvesti koreninam in ustvarjalni v izpolnjevanju Jezusovega naročila.